

munestkat paalignes; men denne Fordring til Ensartethed behøver efter Flertallets Formening ikke at føre til, at ganste de samme Regler for Skatte-ligningen fastholdes i og udenfor Kjøbenhavn. — Næst at fremhæve, at heller ikke det i 1873 af Regjeringen forelagte Udkast i denne Henseende forsøgte at tilveiebringe fuldstændig Lighed, men i Udkastets § 11 i Henseende til Skatteansættelsen foreslog Bestemmelser, der alene skulde bringes til Anvendelse udenfor Kjøbenhavn, maa det nemlig erkjendes, at Forholdene i Hovedstaden i væsentlige Retninger ere saa forskellige fra Forholdene i Landets mindre Kommuner, at det bliver forklærligt, at de Regler for Skatteansættelsen, der heldigt kunne bringes til Gjennemførelse i disse sidste, ikke ville kunne anvendes i Kjøbenhavn. Der sigtes herved navnlig til Formue- og Veiligheds-skatten, der praktisk maa anses for uigjennemførlig i Hovedstaden, medens den derimod i Kjøbstad- og Sognkommunerne, hvor et nøiere Kjøbstad til de Skattepligtiges Forhold gjør et retfærdigt Skjøn over den Enteltes Skatteevne muligt, fremdeles maa erkjendes at være ikke blot brugbar, men tillige den Norm, der bedst gjør lige Skjel mellem de Skattepligtige. Paa den anden Side erkjender Flertallet, at Formue- og Veiligheds-skatten, saaledes som den for Liden anvendes trindt omkring i Kommunerne udenfor Kjøbenhavn, ofte i den Grad kan have løst sig fra bestemte Regler, at den bliver mindre brugelig i Forholdet mellem Kommunerne i Tilfælde, hvor den samme Person skal skatte til flere saadanne. Medens Flertallet derfor i Henhold til Foranstaaende for Kjøbenhavns Vedkommende ikke formener at burde anbefale nogen væsentlig Forandring i Lov 19de Februar 1861, og med Hensyn til Kommunerne udenfor Kjøbenhavn har afgjort Betænkkelighed ved at fravige Formue- og Veiligheds-skatten, foreslaar det kun, at der for denne sidste gives saadanne Regler, som gjøre Paaligningen mere ensartet og, uden at hindre det for denne Skat nødvendige frie Skjøn over Skatteevnen, dog forebygge, at dette Skjøn faar Stin af Vilkaarlighed. Til dette Diemed formener Flertallet som Grundlag for enhver fremtidig Ansættelse til Formue- og Veiligheds-skat at maatte fordrø en Angivelse af den Skattepligtiges a n s l a e d e Indtægt, og af Grunden til, at Skatteindtægten sættes højere eller lavere end denne, samt overhovedet Skatteligningen indordnet i et for alle Kommuner fælles Skema. Det er Flertallets Formening, at ved denne Forandring i det Bestaaende Formue- og Veiligheds-skatten ikke vil tabe sin egentlige Karakter; derimod vil opnaas, idet Skatteligningens Udførelse bindes til en vis formel Fremgangsmaade, ikke blot, at Ligningskommissionerne, mere end muligen hidtil ofte har været Tilfældet, nødes til en omhyggelig Overveielse af de Forhold, hvoraf Ligningens Retfærd-

dighed afhænger, men at den Skattepligtige ogsaa faar et fast Grundlag, hvorfra han i paafølgende Tilfælde vil kunne værgø sig imod Overbeskatning, ligesom Overligningskommissionen derved bliver sat istand til at bestemme Gyldigheden af de imod Ligningen reiste Indsigelser. Selvsølgelig kan det ikke undgaaes, at der ved saaledes at bevare Indtægts-skatten i Kjøbenhavn og Formue- og Veiligheds-skatten i Kjøbstad- og Landkommunerne, i Tilfælde, hvor Hovedansættelsen til Stat finder Sted i Hovedstaden, ikke paa samme Maade som i de andre Kommuner, kan blive taget Hensyn til den Skattepligtiges hele økonomiske og huslige Forhold; men denne Anomali anser Flertallet for at være af mindre Betydning ligeoverfor det Gode, at kunne bevare i alle Landets Kommuner de engang tilvante og efter Forholdene afpassede Normer for Beskatningen.

For at sikke den Skattepligtige, der staar i skattepligtigt Forhold til flere Kommuner, imod Overbeskatning, fastsætter § 9, at den Opgjørelse af hans Indtægter, som lægges til Grund for Skatteansættelsen, skal ske i den Kommune, hvor han har sit faste Hovedopholdssted den 1ste Januar nærmest forud for Ligningen. I Tilfælde, hvor den Skattepligtige har Indtægt af fast Eiendom, Næring og deslige fra en anden Kommune, opgjøres dog denne Indtægt af Næringskommunen og anmeldes desraa til Hovedopholds-kommunen. Vedømmelsen af den Skattepligtiges hele økonomiske Stilling (Formue- og Veilighedsmomentet), hvor en saadan skal foregaa, finder da ogsaa Sted i sidstnævnte Kommune. Den saaledes af Hovedopholds-kommunen fastsatte Skatteindtægt meddeles, naar Vedkommende har samtidigt fast Ophold i flere Kommuner, til Hovedopholds-kommunen, og den hele Skatteindtægt beskattes da i samtlige Opholds-kommuner i Forhold til Værdigheden af hans personlige Ophold i hver af disse (jfr. §§ 2 og 8). I Tilfælde, hvor den Paagjældende har skattepligtig Indtægt fra en anden Kommune, bliver det derimod kun den til denne Indtægt svarende Del af den hele af Hovedopholds-kommunen bestemte Skatteindtægt, der kommer til Beskatning i Næringskommunen. At der gives de Kommuner, som saaledes ere interesserede i den stedfindende Bestemmelse af Vedkommendes Skatteindtægt, i samme Omfang som den Skattepligtige selv, Afgang til at paaante Ansættelserne, turde ikke trænge til nærmere Begrundelse, ligesaa lidt som den i § 9 indeholdte Bestemmelse om, at der ved Personer, der have Ophold i Udlandet, og ved juridiske Personer ikke bliver Tale om Anvendelse af Formue- og Veilighedsmomentet.

Om end muligen mindre nødvendigt, har Flertallet i § 10 givet detailleret Fremstilling af Maaden, hvorpaa Skatteligningen affattes efter det af Indenrigsministeriet forefærdte Skema.